

effata.se/lyd/vidnesbyrd

EFFATHA

Andre lydfiler

ældre prædikener på dansk.
EGW-artikler på dansk og norsk.
EGW-artikler på svensk.

Lyd:

Vidnesbyrd for menigheden på mp3

Biografiske skildringer

- 1 Min barndom
- 2 Min omvendelse
- 3 Fortvivlelse
- 4 Afsked med metodistmenigheden
- 5 Formelle brødres modstand
- 6 Adventerfaringen
- 7 Mit første syn
- 8 Kaldet til at rejse
- 9 Synet om den nye jord
- 10 Tilbageholde irettesættelse
- 11 Ægteskab og efterfølgende arbejde
- 12 Forlagsvirksomhed og rejse
- 13 Overflytning til Michigan
- 14 Min mands død

Biografiske skildringer

Ellen og James Whites børn:

- **1 Henry** blev 16 år sanger
- **2 Edson** blev voksen og barnløs sydstaterne
- **3 Willam** fik 5 børn - næst yngst er Arthur White
- **4 Herbert** blev 3 måneder gammel

Skibet er ved at gå ned

På dette tidspunkt satte jeg pris på det kristne håb. Scenen foran mig gjorde dagen for Herrens voldsomme vrede levende for mit sind, den dag, hvor hans vredes storm vil bryde ud over stakkels syndere. Da vil der være bitre råb og tårer, bekendelse af synd og bøn om nåde, når det vil være for sent. "Fordi jeg råbte og I stod imod, jeg vinkede og ingen ænsede det, men I lod hånt om alt mit råd og tog ikke min revselse til jer, derfor ler jeg ved eders ulykke, spotter, når det, I frygter, kommer."

Ved Guds nåde kom vi alle sikkert i land. Men nogle af passagererne, som havde været meget bange under stormen, talte ikke om det nu. Tværtimod bagatelliserede de deres frygt. En dame, som højtideligt havde lovet, at dersom hun blev bevaret og fik lov at se land, ville hun blive kristen, råbte spottende, da hun forlod båden: "Ære være Gud, jeg er glad for at gå på land igen." Jeg bad hende om at huske nogle få timer tilbage og huske hendes løfter til Gud. Hun vendte sig fra mig med et hånligt smil.

Jeg blev stærkt mindet om omvendelser på dødslejet. Nogle tjener sig selv og Satan hele deres liv, og når sygdom tynger dem, og en frygtelig usikkerhed står for dem, viser (82) de sorg over synd, og de siger måske, at de er villige til at dø, og deres venner får sig selv til at tro, at de virkelig har omvendt sig og er egnede til himmelen. Men hvis disse personer skulle komme sig, ville de som altid være oprørske. Jeg mindes Ordsp. 1, 27-28: "Når det, I frygter, kommer som uvej, når eders ulykke kommer som storm, når trængsel og nød kommer over jer. Da svarer jeg ej, når de kalder, de søger mig uden at finde."

Da han kom udmattet ind i huset, sank mit hjerte inden i mig. Mine første følelser var, at Gud havde forladt os. Jeg sagde til min mand: "Er vi nået så langt? **Har Herren forladt os?**" Jeg kunne ikke holde mine tårer tilbage, og jeg græd højt i flere timer, indtil jeg besvimeede. Der blev bedt for mig. Da jeg igen trak vejret, følte jeg Guds Ånds opmuntrende indflydelse, og jeg angrede, at jeg havde givet efter for modløshed. Vi ønsker at følge Jesus og at være som ham; men nogle gange taber vi modet under prøvelser og holder os på afstand af ham. Lidelser og prøvelser bringer os nærmere Jesus. Smelteovnen fortærer affaldet og gør guldets lysere.

Min mands helbred var dårligt, men vejen åbnede sig for ham, og han fik arbejde på marken, hvor han skulle høste hør, og han besluttede at gøre en indsats. Det så da ud til, at vi måtte leve af tro. Når vi stod op om morgenen, bøjede vi os ved sengekanten og bad Gud om at give os styrke til at arbejde igennem dagen. Vi stillede os ikke tilfredse, medmindre vi havde forvisning om, at Herren hørte vor bøn. Min mand gik da ud for at svinge leen, ikke i sin egen styrke, men i Herrens styrke. Når han kom hjem om aftenen, bad vi igen Gud om styrke til at tjene midler til at sprede hans sandhed. Vi blev ofte rigt velsignet. Min mand skrev i et brev til bror Howland i juli 1848: "Gud giver mig styrke til at arbejde hårdt hele dagen. Pris hans navn! Jeg håber på at få nogle få dollars til at bruge i hans sag. Vi har lidt under hårdt arbejde, fattigdom, smerte, sult, hede og hede, mens vi har bestræbt os på at gøre vore brødre og søstre vel, og vi er selv rede til at lide mere, hvis Gud kræver det. Jeg glæder mig i dag over, at magelighed, fornøjelse og velvære i dette liv er et offer på min trods og mit håbs alter.

Disse uoverensstemmende synspunkter, som de påstod var i overensstemmelse med Bibelen, var kun i overensstemmelse med deres opfattelse af Bibelen, og de måtte opgive deres vildfarelse og forenes ved den tredje engels budskab. Vort møde sluttede sejrrikt. Sandheden vandt sejren. Brødrene gav afkald på deres vildfarelser og forenedes ved den tredje engels budskab, og Gud velsignede dem rigt og forøgede deres antal.

Omkring dette tidspunkt begyndte han at udgive et lille blad med titlen, **The Present Truth** (Den Nærværende Sandhed) . Forlaget lå i Middletown, otte mil fra Rocky Hill, og han gik ofte derhen og tilbage igen, selvom han dengang haltede. Da han bragte det første nummer hjem fra trykkeriet, bøjede vi os omkring det, idet vi med ydmyge hjerter og mange tårer bad Herren lade sin velsignelse hvile over hans tjeners svage anstrengelser. Han adresserede da bladene til alle, som han mente ville læse dem, og **bar dem til postkontoret i en vadsæk**. Hvert nummer blev bragt fra Middletown til Rocky Hill, og før de blev gjort klar til at blive bragt til posthuset, spredte vi dem hver gang ud for Herren, og med alvorlig bøn blandet med tårer anmodede vi om, at hans velsignelse måtte ledsage de **stille budbringere**. Meget snart kom breve med midler til at udgive bladet og de gode nyheder om mange sjæle, der tog imod sandheden.

Vor tro blev prøvet til det yderste. Vi havde villigt udholdt afsavn, strengt arbejde og lidelse; dog blev vore motiver misforstået, og vi blev betragtet med mistro og skinsyge. Få af dem, til hvis bedste vi havde lidt, lod til at påskønne vore anstrengelser. Vi var for plagede til al sove eller hvile. De timer, hvor vi burde være blevet styrket af søvn, blev ofte brugt til at besvare lange breve foranlediget af misundelse; og vi tilbragte mange timer med kvalfulde tårer og græd for Herren, mens andre sov. Til sidst sagde min mand: "Hustru, det er uden nytte at kæmpe mere. Disse ting knuser mig og vil snart føre mig til graven. Jeg kan ikke fortsætte. Jeg har skrevet en notits i bladet, at jeg ikke vil udgive flere blade." Da han gik ud af døren for at bære det til trykkeriet, besvimele jeg. Han kom tilbage og bad for mig; hans bøn blev besvaret, og jeg fandt lindring.

Da jeg var alene, udøste jeg min sjæl for Gud i bøn og, at han måtte irttesætte sygdommen og styrke min mand til at udholde rejsen. Det var en hastesag, og min tro greb fat i Guds løfter. Da fik jeg bevis på, at dersom vi ville begynde vor rejse til Michigan, ville Guds engel gå med os. Da Jeg delte mine tanker med min mand, sagde han, at han havde haft, lignende tanker, og vi besluttede at rejse, idet vi stolede på Herren. **Ved hver mil, vi rejste, følte han sig styrket.** Herren opretholdt ham. Og mens han forkyndte ordet, følte Jeg mig forvisset om, at Guds engle stod ved hans side for at opretholde ham i hans arbejde.

Da vi steg op i toget, gik vi ind i en vogn foran, som havde sæder med høje ryglæn, idet vi håbede at kunne sove lidt om natten. Vognen var fuld, og vi gik tilbage til den næste, og der fandt vi plads. Jeg lagde ikke min kyse fra mig, som jeg plejede at gøre, når vi rejste om natten, men jeg holdt min vadsæk i min hånd, som om vi ventede på noget.

Toget havde kørt omkring tre mil fra Jackson, da dets bevægelse blev meget voldsom, idet det rykkede bagud og fremad og til sidst standsede. Jeg åbnede vinduet og så en vogn, der næsten var oprejst på enden. Jeg hørte forpint stønnen, og der var stor forvirring. Lokomotivet var blevet kastet fra sporet; men den vogn, vi sad i, befandt sig på sporet og der var cirka 100 fod hen til vognene foran. Bagagevognen var ikke beskadiget ret meget, og vor store kuffert med bøger var ubeskadiget. Andenklassens vognen var knust, og delene lå sammen med passagererne spredt på begge sider af sporet. Den vogn, vi prøvede at få plads i, var meget ødelagt, og den ene ende hvilede på en ruindyng. Koblingen gik ikke i stykker, men den vogn, vi var i, var løsnet fra den foran, som om en engel havde skilt dem ad. Fire blev dræbt eller livsfarligt såret, og mange blev kvæstet. Vi kunne kun føle, at Herren havde sendt en engel for at beskytte vore liv.

Angreb side 96

Messengergruppen fremsatte alle mulige falskheder mod os. Disse salmistens ord kom ofte stærkt frem i mit sind: "Græm ikke over ugerningsmænd, misund ikke dem, der gør uret! Thi hastigt svides de af som græsset, visner som det friske grønne." Nogle af bladets skribenter triumferede endda over min mands sygdom og sagde, at Gud ville tage sig af ham og fjerne ham. Da han, mens han lå syg, læste dette, lavede troen op, og han udbrød: "Jeg skal ikke dø, men jeg vil leve og kundgøre Herrens gerninger og måske endda prædike ved deres begravelse." De mørkeste skyer syntes at lukke os inde. Onde mennesker, der bekendte sig til gudfrygtighed, blev fremskyndet under Satans påbud til at skabe usandfærdigheder og samle deres styrke imod os. Hvis Guds sag kun havde været vor sag, ville vi have skælvet; men den var i hænderne på ham, som kunne sige: "Ingen er i stand til at rive det ud af mine hænder." Vi vidste, at Jesus levede og regerede. Vi kunne sige til Herren: Sagen er din, og du ved, at det ikke har været vort eget valg, men ved din befaling, at vi har udført den del, vi har i den.

Gud **sigter** sit folk. Han vil have en ren og hellig menighed. Vi kan ikke læse menneskers hjerter. Men Herren har tilvejebragt midler til at holde menigheden ren. Et fordærvet folk er fremstået, som ikke kan leve sammen med Guds folk. De foragtede irettesættelse og ville ikke retledes. De havde lejlighed til at vide, at de kæmpede en uretfærdig kamp. De havde tid til at angre deres fejl; men selvet var for kært til at lade det dø. De gav det næring, og det voksede sig stærkt, og de adskilte sig fra Guds tillidsfulde folk, som han renser til sig selv. Vi har alle **grund til at takke Gud** for, at en vej er åbnet for menighedens frelse; for Guds vrede ville være kommet over os, hvis disse fordærvede hyklere var forblevet hos os.